

Οι ξένοι στον τόπο μας ή ξένοι στον τόπο μας

Κατακλυσμός λαθρομεταναστών

Γράφει ο **Σαράντος Καργάκος** (Ιστορικός - Συγγραφέας)

Στην Ελλάδα δεν υπήρξε ποτέ ρατσισμός. Υπήρχε -και προ Ψαθά- σουσουδισμός. Κάποιοι «ανερχόμενοι» το «έπαιζαν» αριστοκράτες και μάλιστα ευρωπαίοι αριστοκράτες, και περιφρονούσαν όχι μόνο την ελληνικότητα, αλλά και πάσα άλλη φυλετικότητα.

Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι προ ετών σε κάποιους «ανεβασμένους» κύκλους «νεοπροοδευτικών» είχαν γίνει συρμός σαν ονειδιστικοί όροι τα «Κατίνα» και «κατινισμός». Ωσάν το λαϊκό όνομα Κατίνα να είχε κάτι μiasματικό!

Την έκφραση του σουσουδισμού αυτού τη βρίσκουμε από παλιά σε πολλές εκφράσεις της ζωής μας, ακόμη και στην ιστορία μας. Σήμερα θρηνούμε όλοι για τη συμφορά που έπληξε την Αϊτή και λησμονούμε ότι κάτι οφείλουμε σ' αυτήν. Και τούτο το «κάτι» το αποκάλυψε το 1971 στη «Γενική Ιστορία» μου, με την οποία μορφώθηκαν ιστορικά τρεις γενεές Ελληνοπαίδων. Απεκάλυπτα τότε ότι ο πρώτος αρχηγός κράτους που αναγνώρισε την ελληνική επαναστατική κυβέρνηση ήταν ο μαύρος Πρόεδρος της Αϊτής Ζαν Πιέρ Μπουαγιέ, πρώην δούλος. Και σημείωνα σε υποσημείωση με πικρία: «Τον άνθρωπο αυτόν όχι μόνο δεν τον έχουμε τιμήσει, αλλά τον έχουμε παντελώς αγνοήσει. Ίσως διότι η μαυρίλα και η πρώην δουλοσύνη του ενοχλούν». Κι έναν χρόνο μετά την πτώση της δικτατορίας συμπλήρωνα: «Ευελπιστούμε ότι ο ελληνικός πνευματικός κόσμος και το ελληνικό κοινοβούλιο θα εγκαταλείψουν τον σουσουδίστικο αριστοκρατισμό τους και θα τιμήσουν τον αγνοημένο αυτόν φιλέλληνα».

Ας έλθουμε όμως τώρα σε ένα άλλο μαύρο πρόβλημα. Εδώ και χρόνια, μετά τον κατακλυσμό των λαθρομεταναστών που πλήττει τη χώρα μας και ο οποίος κατά ένα σημαντικό μέρος εντάσσεται στα ευρύτερα στρατιωτικοπολιτικά σχέδια της Τουρκίας (και όχι μόνον), προτού καν εκδηλωθεί κάποια οργανωμένη αντίδραση, πέρα από κάποια μεμονωμένα περιστατικά, εκδηλώθηκε οργανωμένος, συγκροτημένος, καλά βολεμένος -κυρίως στον Τύπο και σε θέσεις κλειδιά- ένας (υπερφυλετικός τάχα) κραυγαλέος σουσουδισμός: «Ρατσισμός, ρατσισμός! Εκπέμπουμε σήμα κινδύνου! Εν όψει

φασισμός!». Κι όλα αυτά εκπορεύονταν από ανθρώπους τόσο εύπορα ρατσιστές, ώστε η οσμή του Έλληνα να τους βρωμά! Ευρωπαίοι γαρ! Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι ο πιο ρατσιστικός χώρος της Ελλάδος είναι το Κολωνάκι και τα περίξ, όπου τεμπελοσκυλιάζουν όλα τα προοδευτικά «κουμάσια» μας.

Σε αυτόν τον ιερό χώρο (πλατεία Φιλικών βλέπεις!) σχεδιάστηκε και το μεγαλεπήβολο πρόγραμμα της ελληνοποίησης των ακαθορίστου αριθμού ξένων που οι πλείστοι διά εισβολής -έστω και χωρίς όπλα- έχουν εισέλθει στη χώρα μας. Διότι πάσα παραβίαση συνόρων θεωρείται εισβολή. Και η οποιαδήποτε ανοχή έναντι του φαινομένου αυτού συνιστά προσβολή. Τώρα, όμως, βρισκόμαστε μπροστά -για να δείξουμε κι εμείς ευρωπαϊκό πρόσωπο- σ' ένα φαινόμενο που οι Γάλλοι ονομάζουν *fait accompli* (= τετελεσμένο γεγονός). Αν περάσεις από την Ομόνοια κι ακούσεις ελληνική φωνή θα είναι από... Αλβανό! Μόνον η λέξη με τα τρία άλφα, που καθιστά συνονόματους τους Ελληνόπαιδες, συνιστά «ταυτότητα»!

Κατά των ξένων ποτέ δεν έγραψα. Κατά των κοιλιοφρόνων και δουλοφρόνων Ελλήνων έγραψα και γράφω αδιαλείπτως, διότι απλούστατα έχασαν το ελληνικό ήθος. Γι' αυτό άλλωστε πολεμήθηκε τόσο σκληρά από τον προοδευτικό μας σουσουδισμό το βιβλίο μου «Ελληνική Ζωονομία, ήτοι ζωοφυσική μελέτη των συγχρόνων Ελλήνων», που βγήκε το 1986. Πολλοί στις σελίδες του αναγνώρισαν τον εαυτό τους. Στο βιβλίο αυτό σε μια σελίδα έγραψα ότι κάποια στιγμή οι ξένοι θα μας σώσουν. Που δεν είχαν έλθει ακόμα. Διότι, συμπλήρωνα, αυτοί θα δουλεύουν για να καθόμαστε εμείς, αυτοί θα γεννούν και θ' ανατρέφουν παιδιά, διότι εμείς -ως ευρωκατσίβελoi- ανατρέφουμε... σκυλιά. Κι έπεσαν οι ζωόφιλοι να με φάνε...!

Συνεπώς δεν δυσπιστώ προς τους ξένους, ούτε φοβάμαι τους ξένους. Προ πολλών ετών μάλιστα, όταν αρθρογραφούσα στον «Ελεύθερο Τύπο», είχα καταπολεμήσει μια «προοδευτική» άποψη ότι θα τους χρησιμοποιήσουμε όπως οι αρχαίοι Αθηναίοι τους δούλους! Δυσπιστώ όμως -και μάλιστα σφοδρώς- προς τους κατά ταυτότητα Έλληνες. Δυσπιστώ προς την πανσοφία -που συχνά εξελίσσεται σε ουρανομήκη βλακεία- των ιθυντόρων μας. Διότι, όπως έγραφε για κάποιους ο Νίτσε, αντί να έχουν το μυαλό στο κεφάλι, το έχουν στα... πόδια.

Κατανοώ ότι μετά την πολιτική της σπατάλης τόσων ετών χρειαζόμαστε λεφτά. Κι ένας από τους πολλούς τρόπους για να εξασφαλίσουμε πόρους είναι το «*Todos caballeros*» (= όλοι ιππότες), φράση με την οποία ένας ισπανός βασιλιάς «αριστοκρατικοποίησε» όλους τους αγιογδύτες του βασιλείου του. Φυσικά, για κάθε τίτλο έπεφτε και το ανάλογο παραδάκι. Το ίδιο έκανε και η ξεπεσμένη Βενετία κι έσπευσαν τότε όλοι οι παμπόνηροι Κεφαλονίτες και αγόρασαν τίτλους «κόντε»!

Κάτι ανάλογο -αλλά επί το θλιβερότερο- θα γίνει κι εδώ. Η ελληνοποίηση υπηρετεί εισπρακτικό σκοπό. Για να συγκεντρωθούν τα απαραίτητα πιστοποιητικά, γνήσια ή πλαστά, θα απαιτηθούν μεγάλα ποσά. Που άλλα θα μπουν στον κρατικό κορβανά, αλλά τα πιο πολλά σε τσέπες παρανόμων που θα στήσουν τις σχετικές βιομηχανίες ελληνοποίησης. Αλλ' όπως σωστά μου είπε μια ξένη, περισσότερο Ελληνίδα από πολλές κατά ταυτότητα Ελληνίδες, με την υπάρχουσα κρίση δεν υπάρχει δουλειά, δεν υπάρχουν λεφτά. Οπότε οι πιο ελαστικοί σε συνείδηση ξένοι, για να αγοράσουν την περιπόθητη υπηκοότητα, θα το ρίξουν στην... κλεψιά. Έτσι θα είναι αρτίως προγυμνασμένοι για να εισέλθουν και στην πολιτική!

Ξέρω ότι ο πρωθυπουργός και κάποιοι υπουργοί του είναι έντιμοι άνθρωποι. Αλλά ενεργούν με επιπολαιότητα και προχειρότητα. Ενώ ακόμη δεν είναι ικανοί να «σάξουν» έναν νόμο της προκοπής και προτού καθίσουν «στο σκαμνί να κάνουν το παιδί», τη νέα γέννα ελπίδος, φέρνουν στο προσκήνιο το θέμα της υπηκοότητας που θα προκαλέσει θύελλα. Ανοίγουν «ασκό Αιόλου». Εκτός κι αν κάποιοι αυτό επιδιώκουν. Τα περί ελληνοποίησης τα είπαν προεκλογικά στον λαό; Κι ακόμη, έχουν σκεφθεί τα «παράφερνα», δηλαδή τα πανωπροίκια; Είναι απλό: Λόγω της αυξανόμενης ανεργίας οι πλέον προκομμένοι ξένοι, μόλις θα πάρουν διαβατήριο, θα φεύγουν για το εξωτερικό κι

εδώ θα μείνει ο... «κατιμάς», ένα πληθυσμιακό αμάρευμα ημεδαπών και αλλοδαπών, που το περιφρονούν και οι ξένοι. Επιπλέον, όταν μαθευτεί ότι η Ελλάς χορηγεί (με τους γνωστούς άγνωστους τρόπους) αφειδώς υπηκοότητες, τότε όλα τα στίφη και τα σμήνη των ξένων θα στραφούν προς τα εδώ.

Το πρόβλημα που με απασχολεί έντονα δεν είναι το ότι ήλθαν οι ξένοι και μάλιστα σε ποσότητες που δεν μπορεί η Ελλάς να σηκώσει. Ούτε ότι θα πάρουν υπηκοότητα. Αυτοί που είναι αποφασισμένοι να μείνουν, αργά ή γρήγορα, με κάθε μέσο -και φυσικά διά της «μίζας»- θα την έπαιρναν. Το πρόβλημα που με ανησυχεί είναι ότι φεύγουν για το εξωτερικό οι Έλληνες, που δεν θέλουν να μείνουν σ' έναν τόπο που δεν θυμίζει σε τίποτα Ελλάδα. Με ανησυχεί και ότι αραιώνουν τις επισκέψεις τους οι Έλληνες του εξωτερικού, επειδή τώρα πια στα χωριά τους νιώθουν αυτοί σαν ξένοι! Είναι λυπηρό να γυρίζεις ύστερα από κάποια χρόνια στο χωριό από το εξωτερικό και να σε ερωτά ο Αλβανός ή ο Ουκρανός «Ποιος είσαι συ και τι θες εδώ;». Τότε ρίχνεις μαύρη πέτρα πίσω σου...

Προσωπικά δεν έχω πρόβλημα ή δυσκολία να επισκέπτομαι ορεινά χωριά, διότι γνωρίζω επαρκώς αλβανικά. Άλλωστε, το βιβλίο μου «Αλβανοί - Αρβανίτες - Έλληνες» τώρα το διαβάζουν περισσότερο ελληνομαθείς Αλβανοί (γι' αυτό σε μία επταετία πάει για 7η έκδοση), που μαθαίνουν πράγματα άγνωστα για την καταγωγή και την ιστορία τους. Το ζήτημα, όμως, δεν είναι το πώς νιώθω εγώ όταν συζητώ με έναν Αλβανό αλλά το πώς νιώθει ένας Έλληνας που έρχεται στον Μοριά από την Αυστραλία και σχηματίζει την εντύπωση ότι γύρισε πίσω η Ιστορία και επανήλθε η μετά τα Ορλωφικά περίοδος που ονομάζεται «αλβανοκρατία».

(Αλλά το θέμα σηκώνει περαιτέρω συζήτηση. Γι' αυτό θα επανέλθουμε.)

31.01.2010

Πηγή: www.sarantoskargakos.gr/